

Tâm Sự Một Người

Nhiều khi tôi nghĩ mình đã chết . Có lẽ tôi đã chết thật một lần rồi , chết lịm , chết không cần gươm giáo . Mọi cảm giác trước cái chết đó cũng bị quên đi như là đã bị tiêm vào liều thuốc lú như vẫn bị đồn đại . Không còn nhớ rõ bao nhiêu ngày tháng sau , tôi đã sống lại và àm một con người mới , chẳng biết buồn , thấy vui thì cười sảng sặc , xong rồi lại hụi hắng vào công việc hằng ngày của mình , không than phiền , không ần trách bất cứ một ai . Người thân , người quen , chỉ là biết vậy thôi , cảm giác về họ cũng không còn chút gì hết .

Lạ thật , có qua cái chết đó mới hiểu rõ mình hơn .

Sao nhi ? Lúc chẳng muốn chết lại chết nên vậy đó .

Người ta bảo cuộc tình chết là hết .

Con người chết thì cái hồn , cái bản sắc còn lại .

Tôi thì lại nghĩ hai khái niệm đó phải đổi cho nhau . Nhất định phải đổi chỗ cho nhau mới đúng đó .

Cô à , chỗ tôi ngồi !

Tôi đứng xê ra , mắt mở to như muốn lộn tròn , " Ai muốn lấy chỗ ông đâu ? "

À thì ra tôi đư"ng nghên ông ấy không có lỗi vào .

Người đàn ông không cần lịch sự , tôi cứ đứng , ông ấy hạ nhẹ mình xuống , cứ ngồi và nhìn xa xăm như chưa hề thấy tôi .

Nếu chưa qua cái chết , tôi đã cự ông hay nhìn ông với ánh mắt không thiện cảm cho ông hiểu ông làm vậy là không lịch sự với phụ nữ , bất cứ người phụ nữ nào , chả cứ gì tôi . Đằng này , tôi cũng nhìn bằng quơ , mọi chuyện chẳng có gì đáng trách , đáng nói .

Tôi chết thật rồi .

Anh đâu có còn thương em đâu ?

Sao vậy ?

Tình thương khó giải thích lắm em à ?

Thôi kệ , thương hại em cũng được miễn là còn quan tâm tới em .

Không thương đâu có nghĩa là không còn quan tâm đâu ?

Sau lần đối thoại đó , anh xa tôi vĩnh viễn . Cái hồn và cái bản sắc của cuộc tình anh trao cho tôi cũ kỹ như chiếc áo vá vúi nhiều chỗ qua năm tháng , qua sương gió của các cuộc tình tiếp theo , vậy mà tôi vẫn còn đang khoác trên người . Có mặc nó tôi mới nghĩ mình sống . Có mặc nó tôi dù chết vẫn còn được thông dong như thế này trong những dòng tư tưởng , về mình , về anh , về con người và về những gì còn , mất trong cuộc sống vô vị kể tiếp tôi đang sống đây .

Khờ thật . Đã bảo mà . Chết là hết . Sống mà như chết là còn nhưng thật ra đã chết .

Và cuối cùng ai dám nhận mình đang sống có bao giờ tự hỏi mình chẳng , mình đã lần nào chết chưa .

Cho một ngày .